

Ouderinitiatief in Rotterdam: op zoek naar thuisgevoel

Ralph Aarnout

Dat mijn vrouw en ik in 2016 een ouderinitiatief hielpen aanzwengelen, was uit eigenbelang. We waren in een Rotterdamse volkswijk komen wonen, in een nieuw gebouwd buurtje waar vooral hoger opgeleiden neerstreken. Toen we ons op basisscholen begonnen te oriënteren, kregen we in de gaten dat veel “nieuwbouw-ouders” met hun kinderen naar scholen in omliggende, minder gemengde wijken reden. Wat?! Elke dag een eind op de fiets of in de auto door het drukke verkeer? Wij zagen het niet zitten. We waren zelf als kind lopend naar school gegaan, dus moesten onze eigen kinderen ook lopend naar school kunnen. We wilden de wijk niet uit. Heel veel verder dachten we niet, aanvankelijk.

Op de scholen in chique buurwijken die we na enig aarzelen toch ook maar bezochten, gingen onze ogen ietsje verder open. In de eenentwintigste eeuw in Rotterdam je kind op een nagenoeg witte school inschrijven, leek ons een gemiste kans. We woonden toch in een superdiverse stad? Was het dan niet zonde om je in een onderwijsbubbel op te sluiten die even wit was als het buurtje waarin we waren komen wonen? Of voelden we ons niet helemaal thuis tussen al te veel Volvo rijdende artsen en ondernemers? We waren zelf niet in chique buurten opgegroeid, dat speelde wellicht mee. De angst voor sociaal ongemak. Dezelfde angst die witte ouders ervan weerhoudt hun kinderen op een kleurrijke school in te schrijven.

Het bleek niet ingewikkeld om andere ouders te vinden die hun kind ook het liefst in hun eigen wijk naar school lieten gaan, en die ook verder wilden kijken dan de bubbel waarin ze leefden. We spraken ouders aan in het speeltuintje in onze wijk en zetten een enquête over lokale onderwijsbehoeften op Facebook. Voor we het wisten, hadden we aandacht in lokale media, die onze zoektocht samenvatten onder de kop ‘Ouders ontevreden met onderwijsaanbod’. Zo hadden we het zelf nooit geformuleerd, maar goed, het werkte wel. Voor we het wisten, begonnen onderwijsbestuurders ons te mailen (‘kom eens bij ons kijken’), en hadden we een clubje nieuwsgierige en ondernemende ouders bij elkaar.

Met ons pas opgerichte oudergroepje gingen we op tournee langs een aantal scholen in onze wijk, waar mijn vrouw en ik (o schande) in ons eentje nooit waren wezen kijken. We werden vrijwel direct verliefd op een van die scholen. De Talmaschool. Een kleine, kleurrijke school met een enorm bevlogen team. We hadden het niet aangedurfd onze kinderen er “in hun eentje” op te doen, daarvoor voelden we ons er nog niet genoeg thuis, maar samen met onze mede-initiatiefnemers deden we het zonder aarzelen. We wisten hoeveel hoger opgeleiden uit onze buurt op zoek waren naar een school en vertrouwden erop dat we velen van hen konden overhalen om te kiezen voor deze fijne school.

Een ouderinitiatief aan het rollen krijgen is niet moeilijk, bleek al snel. Zeker niet als je oprecht enthousiast bent over een school met een uitstekend team, een doordacht onderwijsprogramma, een mooi gebouw en goede faciliteiten.

Als initiatiefnemers zorgden we voor publiciteit: we verspreidden flyers en posters, zetten sociale media in, lanceerden een website en genereerden aandacht in lokale media. We organiseerden buurtborrels voor oriënterende ouders en hielden presentaties op open dagen. Zeker de eerste jaren spraken we héél veel ouders. Wat daarbij opviel: hoe intuïtief veel ouders een school kiezen. Uitstroomcijfers? Inspectierapporten? De gesprekken gingen er nauwelijks over. Een school moet

“goed voelen”. Ouders willen zich thuis voelen op een school en er hun eigen school van vroeger in herkennen. Wat ze zelf hebben gehad, willen ze hun kinderen ook geven.

Zo klinkt het verhaal over ons ouderinitiatief weinig idealistisch, ik ben me ervan bewust. Maar eerlijk duurt het langst, toch? Pas *nadat* ik bij een ouderinitiatief betrokken raakte, drong het werkelijk tot me door hoe gesegregeerd het onderwijs in Nederland is, hoe groot dat onrecht is en hoe we onszelf daarmee tekort doen. Ik ben blij dat we met ons ouderinitiatief een heel klein beetje tegengas hebben gegeven. Maar wij handelden niet uit idealisme – en we hadden ook weinig andere ouders kunnen overtuigen met idealistische verhalen, denk ik. Wij wilden gewoon “de beste deal” voor onze kinderen – en voor onszelf. We zochten alleen maar een fijne, goede school waar we ons thuis voelden. Net als al die andere ouders.

Ralph Aarnout raakte in 2016, kort voordat zijn oudste dochter leerplichtig werd, betrokken bij ouderinitiatief Croostwijk in Rotterdam (www.croostwijk.nl). Inmiddels is de initiatiefgroep opgeheven; de school waar de initiatiefnemers hun kinderen inschreven bood al snel na de start van het initiatief een goede afspiegeling van de zeer gemengde wijk waarin zij staat.